

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 17 februari 2010 in zaak nr. 08/44152 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 november 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 februari 2010, verzonden op 19 februari 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, hebben de minister voor Immigratie en Asiel bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 oktober 2011, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 november 2011, schriftelijke uiteenzettingen gegeven.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Hetgeen de minister in het hogerberoepschrift heeft aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd. De Afdeling ziet aanleiding uit een oogpunt van finale geschilbeslechting te onderzoeken of grond bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit alsnog in stand te laten.

2.3.1. In het arrest van 20 juli 2010, N. tegen Zweden, nr. 23505/09 (JV 2010/373) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in rechtsoverweging 52 over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende overwogen:

"Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation

of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention."

2.3.2. De minister heeft zich in zijn brief van 21 oktober 2011 op het standpunt gesteld dat, hoewel de situatie in Afghanistan, gelet op de informatie uit het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2011 (hierna: het ambtsbericht) erg zorgwekkend is, hij onvoldoende aanknopingspunten ziet om aan te nemen dat de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en die in Uruzgan in het bijzonder, zodanig is dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). Voor dit standpunt verwijst de minister naar het arrest van het EHRM van 13 oktober 2011, Husseini tegen Zweden, nr. 10611/09.

2.3.3. De vreemdeling heeft zich in zijn brief van 7 november 2011, onder verwijzing naar een aantal passages uit het ambtsbericht, op het standpunt gesteld dat de situatie in het zuiden van Afghanistan dusdanig slecht is dat niet kan worden volstaan met een verwijzing naar feiten en cijfers die zien op Afghanistan als geheel. Hij is van mening dat uit de aangevoerde landeninformatie blijkt dat in het zuiden van Afghanistan, anders dan in Afghanistan als geheel, sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.3.4. Uit de onder 2.3.1. weergegeven rechtsoverweging kan worden afgeleid dat het EHRM de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op 20 juli 2010 niet heeft aangemerkt als een situatie waarbij zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers die naar dat land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid daar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Dit standpunt heeft het EHRM gebaseerd op een aantal rapporten die onder meer betrekking hebben op het jaar 2008, derhalve op een periode waarin het besluit tot afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is genomen.

2.3.5. De hiervoor onder 2.3.2. en 2.3.3. vermelde brieven bevatten geen informatie die grond biedt voor het oordeel dat de mate van willekeurig geweld in het kader van het door de vreemdeling gestelde gewapend conflict thans afwijkt van de door het EHRM op 20 juli 2010 aangenomen veiligheidssituatie en dermate hoog is, dat zwaarwegende gronden bestaan aan te nemen dat een burger in de provincie Uruzgan louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000. Voor haar oordeel vindt de Afdeling steun in voormeld arrest van het EHRM van 13 oktober 2011, Husseini tegen Zweden, nr. 10611/09, dat in

rechtsoverweging 84 heeft overwogen:

"(b) The general situation in Afghanistan

The Court considers there are no indications that the situation in Afghanistan is so serious that the return of the applicant thereto would constitute, in itself, a violation of Article 3 of the Convention."

2.3.6. Blijkens de bewoordingen van het arrest heeft het oordeel van het EHRM dat er geen aanwijzingen zijn dat de algemene situatie in Afghanistan zo ernstig is dat de terugkeer naar dat land reeds als een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden aangemerkt, betrekking op geheel Afghanistan, zonder dat daarbij een gebied of provincie is uitgezonderd. Het vorenstaande in aanmerking genomen, bestaat dan ook aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. bepaalt dat de rechtsgevolgen van het bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 17 februari 2010 in zaak nr. 08/44152, vernietigde besluit geheel in stand blijven;
- III. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opkomen proceskosten tot een bedrag van € 655,00 (zegge zeshonderdvijfenvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de vreemdeling te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. A.W.M. Bijloos, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.E.E. Wolff, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

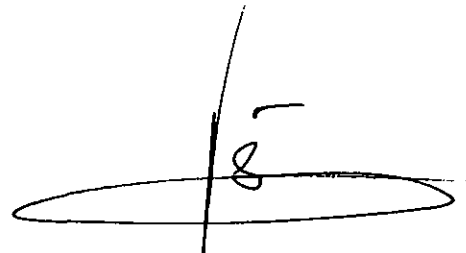
w.g. Wolff
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 november 2011

238.

Verzonden: 14 november 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 08/44152

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 17 februari 2010

in de zaak van:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. B.D. Lit, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: J.S.M. Rietveld, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 2 december 2007 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 20 november 2008 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit op 16 december 2008 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 Verweerder is op grond van artikel 83, derde lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) in de gelegenheid gesteld schriftelijk te reageren op ingeroepen feiten en omstandigheden, die volgens eiser zijn opgekomen na het nemen van het besluit.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 12 januari 2010. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29, eerste lid, van de Vw genoemde gronden.

zaaknummer: AWB 08/44152

2

- 2.3 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.
- 2.4 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvang van een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
- 2.5 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Eiser behoort tot de bevolkingsgroep Hazara en is afkomstig uit [redacted], district [redacted], regio Uruzgan in Afghanistan. Hij woonde daar tot zijn vijfde levensjaar met zijn vader en moeder. Op een avond hebben een aantal gewapende mannen van één van de Islamitische groeperingen eisers woning aangevallen en zijn vader vermoord. Zijn vader had problemen vanwege zijn etnische afkomst. Kort daarna is eiser met zijn moeder naar Iran gevlucht. Daar heeft hij ongeveer vier jaar gewoond. Toen zijn moeder wegens ziekte stierf, is eiser met hulp van een vriend naar Nederland gevlucht.
- 2.6 In de correcties en aanvullingen heeft eiser zijn relaas nog aangevuld. Ter verklaring voor het feit dat zijn vingerafdrukken reeds voor zijn aankomst in Nederland op 17 augustus 2007 in [redacted] op Lesbos, Griekenland zijn afgenomen, gaf hij aan dat hij voor zijn komst naar Nederland eerst in Turkije is geweest en vandaar met een boot naar Griekenland is gegaan, alwaar hij door de waterpolitie is aangehouden en zijn vingerafdrukken zijn genomen. Vervolgens is hij door de Turkse politie teruggestuurd naar Iran.
- 2.7 Verweerder heeft de aanvraag, kort samengevat, afgewezen omdat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig wordt geacht. Daarbij heeft verweerder de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw betrokken. Eiser heeft toerekenbaar geen reis- en identiteitspapieren overgelegd. Voorts heeft eiser geen documenten ter onderbouwing van zijn reisroute en vluchtrelaas overgelegd en heeft hij onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute. Dat eisers reisverhaal wel geloofwaardig zou zijn omdat hij in de correcties en aanvullingen alsnog heeft aangegeven dat hij inderdaad eerder in Griekenland is geweest volgt verweerder niet, nu eiser in het nader verhoor op verschillende momenten is gevraagd naar zijn verblijf in Griekenland en eiser zijn verblijf in Griekenland op verschillende momenten heeft ontkend. Verweerder hecht geen geloof aan het relaas vanwege tegenstrijdige en summiere verklaringen van eiser op essentiële punten van zijn asielrelaas. Nu het relaas van eiser ongeloofwaardig is geacht, kan geen sprake zijn van een eventueel risico voor schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Voor zover eiser stelt te behoren tot de Hazara's, stelt verweerder zich op het standpunt dat Hazara's in het [redacted]-district in de regio Uruzgan tot een meerderheid van de bevolking behoren. Verweerder stelt dat met de toetsing aan artikel 3 EVRM eveneens is getoetst aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Europese Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Definitierichtlijn). Overigens kan eiser daarop volgens verweerder geen geslaagd beroep doen, nu daarvoor sprake moet zijn van een geloofwaardig asielaas. Eiser komt ten slotte niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van categoriale bescherming.

- 2.8 Eiser heeft in beroep, samengevat en onder verwijzing naar hetgeen eerder door hem in deze procedure naar voren is gebracht, het volgende aangevoerd. Eiser stelt dat het ontbreken van documenten hem in redelijkheid niet kan worden toegerekend en dat verweerder ten onrechte heeft getwijfeld aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De enkele omstandigheid dat verweerder geen geloof hecht aan het relaas is bovendien onvoldoende grondslag voor het oordeel dat eiser geen geslaagd beroep op het refoulementverbod van artikel 3 EVRM kan doen, nu ook niet-individualiseerbare eigenschappen aanleiding kunnen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat. Eiser wijst er in dit verband op dat hij uit Uruzgan komt, welk district gekenmerkt wordt door een hoge mate van onveiligheid, en door een aanzienlijke en permanente aanwezigheid van de Taliban. Ter adstructie daarvan verwijst eiser naar het rapport van AIHRC van november 2008. Ook acht eiser van belang dat hij een Hazara is, hetgeen voor hem risicoverhogend werkt. Bovendien heeft hij vanwege zijn langdurige verblijf buiten Uruzgan geen sociaal vangnet waarop hij bij terugkeer voor bescherming en ondersteuning kan terugvallen. Eiser betwist verder dat hij vanwege de door verweerder gestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas geen beroep op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn zou kunnen doen. Hij verwijst daartoe naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 12 oktober 2007 (200702174/1). Verweerder houdt ten onrechte vast aan het standpunt dat het toetsingskader van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn geheel samenvalt met het toetsingskader van artikel 3 EVRM. Ter onderbouwing van zijn standpunt dat er in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c Definitierichtlijn is, wijst eiser op het rapport van de VN Veiligheidsraad van 3 juli 2008 en een persbericht van NGO Network van 1 augustus 2008. Eiser voert verder aan dat verweerder onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat er ten behoeve van Afghaanse vluchtelingen geen categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd is.
- 2.9 Verweerder heeft er in het verweerschrift ten aanzien van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn nog op gewezen dat dit artikel in artikel 3.105d van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) is geïmplementeerd en dat gelet op het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 15 april 2009 inzake Afghanistan geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Verder handhaaft verweerder het standpunt dat voor artikel 15, aanhef en onder c Definitierichtlijn geldt dat, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, sprake moet zijn van een geloofwaardig asielaas en dat daarvan in het onderhavige geval geen sprake is. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft volgens verweerder in diens jurisprudentie geoordeeld dat de hier bedoelde situatie zich slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden zal voordoen, maar heeft een dergelijke situatie nog nooit aangenomen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence".

zaaknummer: AWB 08/44152

4

-
- 2.10 Ten aanzien van het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid verwijst verweerder naar de brief van de minister van Buitenlandse Zaken van 19 maart 2009 waarin deze zich op het standpunt heeft gesteld dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan geen aanleiding geeft een dergelijk beleid in te stellen.
- 2.11 In de aanvullende gronden heeft eiser ten slotte naar voren gebracht dat verweerder ten onrechte niet is ingegaan op het betoog van eiser inzake de verdere verslechtering en uitbreiding van het geweld in Afghanistan. Dat deze verslechtering zich heeft voortgezet, blijkt volgens eiser uit het rapport van de VN Veiligheidsraad van maart 2009, uit het persbericht van de VN van 26 juni 2009 en de UNHCR Eligibility Guidelines van 1 juli 2009, uit het bericht van IRIN van 1 oktober 2009 en uit een rapport van The Afghan NGO Office van september 2009.
- De rechtbank overweegt als volgt.
- 2.12 De rechtbank stelt allereerst vast dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat aan de herkomst van eiser wordt getwijfeld. Daarmee staat niet ter discussie dat eiser uit het district in de provincie Uruzgan in Afghanistan afkomstig is.
- 2.13 Gelet op het hierboven vermelde toetsingskader dient allereerst te worden beoordeeld of verweerder de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw bij de beoordeling heeft kunnen betrekken. Nu onweersproken is gebleven dat eiser bij zijn aanvraag van 2 december 2007 geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in het bestreden besluit terecht toepassing gegeven aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f. Gelet op bestendige jurisprudentie van de Afdeling (waaronder de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2008, 200708959/1) heeft verweerder in redelijkheid aan eiser kunnen toerekenen dat hij geen documenten inzake zijn reisroute heeft overgelegd. De verklaring van eiser dat de reisagent in het bezit was van deze documenten, heeft verweerder op grond van voornoemde uitspraak van de Afdeling niet verschoonbaar hoeven achten. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt kunnen stellen dat de verklaringen van eiser over zijn reisroute, gelet op de tegenstrijdigheden en vaagheden, onvoldoende gedetailleerd, concreet en verifieerbaar zijn, om het ontbreken van reisdocumenten te compenseren.
- 2.14 In paragraaf C14/3 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels neergelegd over zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen van asielzoekers. In C14/3.3 Vc heeft verweerder het volgende toetsingskader opgenomen: *"De toetsing van de geloofwaardigheid vindt plaats op grond van de verklaringen van de vreemdeling, zoals deze onder meer naar voren komen in de gehoren, en de vergelijking van het relaas met al datgene wat bekend is over de situatie in het land van herkomst uit objectieve bronnen en wat eerder is onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren als toetsingskader opgenomen dat voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas van belang is of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een van de omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f Vw. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw mogen in het relaas ook geen hiaten,*

zaaknummer: AWB 08/44152

5

---

vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan."

- 2.15 Beoordeeld dient vervolgens te worden of verweerder met in achtneming van het hiervoor onder 2.13 weergegeven toetsingskader op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser positieve overtuigingskracht mist.
- 2.16 De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend. Eiser heeft in zijn eerste gehoor verklaard dat hij nimmer in Griekenland is geweest. Eerst bij de naar voren gebrachte correcties en aanvullingen op het nader gehoor heeft hij alsnog aangegeven dat hij voor zijn komst naar Nederland ook in Griekenland is geweest alwaar zijn vingerafdrukken werden genomen. Verweerder heeft dit in strijd kunnen vinden met eisers verklaring in diens eerste gehoor. Verder heeft verweerder de verklaring van eiser over de dood van zijn vader niet geloofwaardig kunnen vinden, nu eiser in het eerste gehoor heeft verklaard dat zijn vader door mensen van een bepaalde politieke beweging, de Hezbi-Islami, zou zijn vermoord, terwijl hij in het nader gehoor heeft verklaard dat zijn vader vermoord is door een hem onbekende islamitische groepering. De rechtbank stelt vast dat de overige door verweerder geconstateerde tegenstrijdigheden in de verklaringen van eiser door eiser niet gemotiveerd zijn weersproken. Gelet hierop heeft verweerder kunnen vaststellen dat het relaas van eiser op essentiële punten tegenstrijdigheden, vaagheden en ongerijmde wendingen op het niveau van de relevante bijzonderheden bevat en heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert en daarom ongeloofwaardig moet worden geacht.
- 2.17 Eisers stelling dat zijn relaas past bij hetgeen algemeen bekend is over de situatie in zijn land van herkomst leidt niet tot een ander oordeel, nu verweerder, gelet op het in C14/3.3 Vc neergelegde toetsingskader, in dit geval voorop heeft mogen stellen de beoordeling of het individuele relaas van eiser positieve overtuigingskracht heeft.
- 2.18 De rechtbank is van oordeel dat verweerder aldus heeft kunnen beshuiten dat er geen grond is voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw.
- 2.19 Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank als volgt.
- 2.20 Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas heeft verweerder terecht niet aannemelijk geacht dat eiser bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Niet gebleken is dat eiser persoonlijk op enigerlei wijze in de negatieve belangstelling van Afghaanse autoriteiten is komen te staan, noch dat hij heeft te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM door anderen dan overheidsfunctionarissen. Evenmin heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank aannemelijk gemaakt dat hij behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep en daaraan aanspraak ontleent voor een verblijfsvergunning, nu door verweerder onweersproken is gesteld dat Hazara's in het district tot een meerderheid van de bevolking behoren. Nu eiser evenmin heeft gesteld dat hij in het verleden wegens het behoren tot de Hazara bevolkingsgroep onderworpen is geweest aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, heeft verweerder terecht overwogen dat eiser,

zaaknummer: AWB 08/44152

6

om een geslaagd beroep op artikel 3 EVRM te doen, verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk dient te maken. Nu eiser dit heeft nagelaten, heeft verweerder terecht gesteld dat niet aannemelijk is dat eiser bij gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

- 2.21 Ten aanzien van het beroep van eiser op subsidiaire bescherming ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn wordt het volgende overwogen.
- 2.22 Ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, in samenhang gelezen met artikel 2, aanhef en onder e, en artikel 18, van de Definitierichtlijn, verlenen de lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade die bestaat uit een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
- 2.23 Onder artikel 29, eerste lid, onder b, Vw, wordt met ingang van 25 april 2008 ingevolge het bepaalde in artikel 3.105d Vb, voor zover hier van belang, ook begrepen een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De rechtbank ziet dan ook aanleiding het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn aan te merken als een beroep op artikel 29, eerste lid, onder b, Vw.
- 2.24 Nu verweerder in het bestreden besluit heeft getoetst aan artikel 29, eerste lid, onder b, Vw, ziet de rechtbank aanleiding het door verweerder in het verweerschrift gestelde ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn aan te merken als een nadere toelichting op het in het bestreden besluit ingenomen standpunt.
- 2.25 De Afdeling heeft in de uitspraak van 25 mei 2009 (200702174/2/V2) overwogen dat uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) van 17 februari 2009 (Elgafaji), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging.
- 2.26 De rechtbank ziet zich, gegeven het vorenstaande, gesteld voor de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er in de provincie Uruzgan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat eiser individueel het betrokken risico zou lopen op schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Bij beantwoording van die vraag is het volgende van belang.

zaaknummer: AWB 08/44152

7

- 2.27 Het algemeen ambtsbericht over Afghanistan van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 15 april 2009 (kenmerk DPC/AM-32842) vermeldt dat de situatie in Afghanistan onzeker is. Op pagina 43 en 44 is over Uruzgan het volgende opgenomen in dit ambtsbericht:

"Zuid-Afghanistan: Kandahar, Helmand, Zabul, Uruzgan

Het zuiden van Afghanistan heeft in de verslagperiode in sterke mate te maken gehad met gevechten en veiligheidsincidenten, waarbij OMF trachtten het bestuur van deelgebieden over te nemen. De veiligheidssituatie blijft er kwetsbaar. OMF controleerden gedurende de verslagperiode grote delen van Zuid-Afghanistan. In de zuidelijke provincies Helmand, Uruzgan en Zabul kunnen autoriteiten zich alleen verplaatsen onder zware beveiligingsmaatregelen. Er is sprake van infiltratie van buitenlandse (niet-Afghaanse) strijders via Pakistan. Door de gevechten in het zuiden zijn veel Afghanen op de vlucht geslagen. De gehele provincies Kandahar, Helmand, Zabul en Uruzgan golden gedurende de verslagperiode als onveilig volgens UNHCR."

Op pagina 45 van het ambtsbericht is het volgende vermeld:

"Uruzgan

De bewegingsvrijheid van Taliban in de provincie Uruzgan is enigszins afgenomen, met name ten noorden van Tarin Kowt, Deh Rawood en in de Darafshan vallei. Niettemin kent het bestuur in de provincie aanzienlijke problemen en vinden geregeld aanslagen plaats op met name de Afghaanse overheid en internationale troepen. In delen van de provincie hebben Taliban een 'schaduwregering' opgezet, die de bevolking bedreigt en afperst, bijvoorbeeld in Grizab en het Khas Uruzgan district.

Daarnaast wordt de veiligheidssituatie negatief beïnvloed door tribale spanningen en het optreden van lokale informele machthebbers en hun milities, die het functioneren van de lokale autoriteiten belemmeren. Veel veiligheidsincidenten vinden hun oorsprong in tribale conflicten, onder meer tussen Ghilzai en Noorzai enerzijds en Popalzai onder leiding van oud-gouverneur anderzijds. In het Khas Uruzgan district werden Hazara's afgeperst en bedreigd. Ook werden zij gedwongen Talibanstrijders onderdak te verlenen."

Op pagina 52 van het ambtsbericht is het volgende vermeld:

"Hoewel niet gesproken kan worden van samenhangende militaire operaties jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van het land, maar van een opstand, kan in zijn algemeenheid gesteld worden dat volgens de criteria van de Raad van State in het zuiden, het zuidwesten en zuidoosten van Afghanistan sprake is van een binnenlands gewapend conflict."

- 2.28 Voornoemde Guidelines van UNHCR vermelden over Zuid-Afghanistan het volgende.

"The south en south-east continued to bear the brunt of combat. In the southern regions, the provinces of Helmand en Kandahar, where the Taleban mostly operate, have seen fierce hostilities. The conflict in the southern, south-east and eastern regions of the country has causes population displacements and a number of civilian casualties. Apparently indiscriminate acts of violence, particularly in and around Khost have been reported. (...)"

- 2.29 De rechtbank is van oordeel dat de in voormelde stukken geschetste situatie in het zuiden van Afghanistan, waartoe Uruzgan in het ambtsbericht wordt gerekend, niet rechtvaardigt dat verweerder volstaat met de enkele stelling dat van een uitzonderlijke situatie als hierboven bedoeld geen sprake is, zonder nader te motiveren waarom daarvan naar het oordeel van verweerder geen sprake is. Dit klemt temeer, nu eiser zijn stelling over de situatie in Uruzgan met stukken heeft onderbouwd, terwijl verweerder in het verweerschrift slechts heeft verwezen naar het ambtsbericht van 15 april 2009, zonder in te gaan op de daarin beschreven veiligheidssituatie en het daarop

zaaknummer: AWB 08/44152

8

---

gebaseerde standpunt van de minister van Buitenlandse Zaken dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict in het zuiden van Afghanistan. Het besluit ontbeert op dit punt een deugdelijke motivering en komt om die reden voor vernietiging in aanmerking.

- 2.30 Gelet op het vorenstaande behoeven de overige beroepsgronden geen bespreking meer.
- 2.31 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen wegens strijd artikel 3:46 Awb.
- 2.32 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1 en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

zaaknummer: AWB 08/44152

9

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 644,- te betalen aan eiser in verband met het beroep.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.M. Cichowski-van der Kleijn, rechter, en op 17 februari 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van E. Heemsbergen, griffier.

De griffier is verhinderd te tekenen.

afschrift verzonden op: 19 FEB 2010

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

19 MRT 2010

ZAAKNR.

201002139

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:

de Minister van Justitie,
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. B.M. Kristel,
ambtenaar ten departemente

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Haarlem
van 17 februari 2010
met kenmerk Awb 08/44152

Inzake:

met IND-kenmerk 0712-02-0013
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. B.D. Lit,
advocaat te Amsterdam, (W.G. Plein 222, 1054 SE Amsterdam)

Proces

Procesvertegenwoordiging
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

Mw. mr. J.S.M. Rietveld
070- 779 4960

1. Inleiding

De Minister van Justitie (verder: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 17 februari 2010, verzonden op 19 februari 2010, met kenmerk AWB 08/44152 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank:

- het beroep tegen het besluit van 20 november 2008 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verweerder;
- de Minister heeft veroordeeld in de kosten in verband met beroep ad € 644,-

2. Achtergronden

- 2.1 (verder: verweerder) heeft op 2 december 2007 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 20 november 2008 is de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen.
- 2.3 Verweerder heeft op 16 december 2008 beroep (AWB 08/44152) ingesteld tegen het besluit van 20 november 2008 tot afwijzing van de asielaanvraag.
- 2.4 Bij de thans bestreden uitspraak (AWB 08/44152) heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard en bepaald zoals hiervoor onder punt 1 van dit beroepschrift is weergegeven.

3. Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister heeft een grief tegen de uitspraak.
- 3.2 De Minister is van oordeel dat het besluit van 20 november 2008 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond verklaard dienen te worden.

Grief 1

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.29 van de bestreden uitspraak:

* De rechtbank is van oordeel dat de in voormelde stukken geschetste situatie in het zuiden van Afghanistan, waartoe Uruzgan in het ambtsbericht wordt gerekend, niet rechtvaardigt dat verweerder volstaat met de enkele stelling dat van een uitzonderlijke situatie als hierboven bedoeld geen sprake is zonder nader te motiveren waarom daarvan naar het oordeel van verweerder geen sprake is. Dit klemt temeer, nu elser zijn stelling over de situatie in Uruzgan met stukken heeft onderbouwd terwijl verweerder in het verweerschrift slechts heeft verwezen naar het ambtsbericht van 15 april 2009, zonder in te gaan op de daarin beschreven veiligheidsituatie en het daarop gebaseerde standpunt van de minister van Buitenlandse Zaken dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict in het zuiden van Afghanistan. Het besluit ontbeert op dit punt een deugdelijke motivering en komt om die reden voor vernietiging in aanmerking*.

- 3.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.30 van de bestreden uitspraak:

"Gelet op het vorenstaande behoeven de overige beroepsgronden geen bespreking meer".

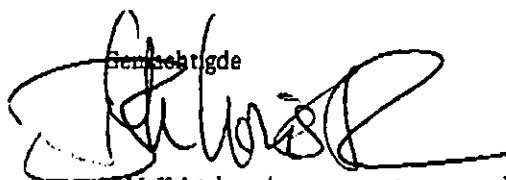
- 3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging berusten ook de rechtsoverwegingen 2.31 en 2.32 (pagina 8) van de aangevallen uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor genoemde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
4. Toelichting op de grieven
- 4.1 In zijn uitspraak van 17 februari 2010 of de thans bestreden uitspraak, heeft de rechtbank miskend dat in het besluit van de Minister d.d. 20 november 2008 is gemotiveerd dat appellant geen gegrond beroep kan doen op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn (verder: DRI). Voorts heeft de Minister in het verweerschrift opgenomen dat appellant niet heeft aangetoond dat in Afghanistan sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van geweld aldaar.
- 4.2 In de gronden van beroep van 13 januari 2009 heeft verweerder zich beroepen op een rapport van het AIHRC van november 2008, een rapport van de VN Veiligheidsraad van 3 juli 2008, het rapport van de VN Veiligheidsraad van 23 september 2008 en de update van het ICRC van november 2008 waaruit zou blijken dat de situatie in Afghanistan is verslechterd. In de aanvullende gronden van beroep heeft verweerder zich beroepen op het rapport van de VN Veiligheidsraad van maart 2009, het persbericht van de VN van 26 juni 2009, de UNHC Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Afghan asylum seekers van juli 2009 (verder: Guidelines), het bericht van IRIN van 1 oktober 2009 en een rapport van The Afghan NGO Office van september 2009.
- 4.3 In het verweerschrift is gesteld dat artikel 15 aanhef en onder c, DRI in artikel 3.105d van het Vreemdelingenbesluit is geïmplementeerd en dat op grond van informatie uit gezaghebbende en objectieve bronnen, waaronder het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van 15 april 2009 met het kenmerk DPC/AM-32842, wordt aangenomen dat er geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Gewezen is op het feit dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) blijkt dat een dergelijke situatie zich slechts bij uitzondering zal voordoen. Het EHRM heeft een dergelijke situatie nog nooit aangenomen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence". De situatie dat sprake is van een geweldssituatie in Afghanistan, zoals blijkt uit het eerdergenoemde ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan, is niet voldoende. In dit verband is verwezen naar een uitspraak van het Europese Hof van Justitie (verder: HvJEG) van 17 februari 2009 (JV 2009/111). Alsmede naar de uitspraak van uw Afdeling van 25 mei 2009, 200702174/2.

- 4.4 Ter zitting is in reactie op de door verweerder ingebrachte rapporten en Guidelines opgemerkt dat uit geen van de overgelegde rapporten blijkt dat sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Uruzgan aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Tevens is verwezen naar de uitspraak van uw Afdeling van 13 juli 2009 waarin uw Afdeling heeft geoordeeld dat uit de door de vreemdeling overgelegde documenten niet kan worden afgeleid dat de mate van willekeurig geweld in het kader van het door hem gestelde gewapende conflict in ten tijde van de totstandkoming van het besluit dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op ernstige bedreiging. De Minister heeft betoogd dat verweerder in casu soortgelijke documenten heeft overgelegd waardoor een gelijklopende conclusie dient te worden getrokken ten aanzien van Uruzgan.
- 4.5 De beoordeling van de vraag of iemand als vluchteling moet worden beschouwd geschiedt op individuele basis. Het enkele feit dat verweerder afkomstig is uit Uruzgan, vormt derhalve op zichzelf onvoldoende reden om hem als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te merken.
- 4.6 Hoewel de veiligheidssituatie in Uruzgan volgens het algemeen ambtsbericht erg kwetsbaar blijft en volgens de door verweerder overgelegde rapporten slecht is, is de Minister van oordeel dat de veiligheidssituatie zoals omschreven in de door verweerder overgelegde rapporten niet zodanig is dat elke vreemdeling die terugkeert naar Uruzgan al een reëel en voorzienbaar risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, of in het onderhavige geval in het bijzonder ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, DRI. De rechtbank miskent dat het wel of niet aanwezig achten van een gewapend conflict in Afghanistan in dit verband niet van belang is. De Minister benadrukt dat sprake dient te zijn van een uitzonderlijke situatie in die zin dat reeds de enkele aanwezigheid – kort gezegd – een reëel risico inhoudt en dat verweerder dat niet heeft aangetoond met de overgelegde stukken.
- 4.7 De rechtbank is in casu ten onrechte tot de conclusie gekomen dat de Minister met hetgeen is aangevoerd in deze procedure niet afdoende heeft gemotiveerd dat in Uruzgan geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, DRI.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en tot ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 20 november 2008 ingestelde beroep.

Den Haag, 19 maart 2010

Bevoegd

B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 779 5324
telefax 070 779 5506*